

Arrest

nr. 340 443 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 8 augustus 2024 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 januari 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 januari 2025 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J. H., verklaart de Albanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Bajram Curri, Albanië.

In 2020 startte u een relatie met een man, een voormalige schoolgenoot van u. Uw vader was niet akkoord met deze relatie en hij dwong u te trouwen met iemand anders. In februari 2022 bent u dan getrouwd met A. H., de partner die uw vader voor u koos. Uw relatie met uw voormalige schoolgenoot bleef ook tijdens uw

huwelijk voortduren. In januari werd u zwanger, maar u weet niet of A. of uw voormalige schoolgenoot de vader is. In februari 2024 eindigde de relatie met uw voormalige schoolgenoot en in mei 2024 bent u ook officieel gescheiden van A. H. Deze scheiding was in onderling overleg, via de tussenkomst van een notaris, maar zonder medeweten van uw ouders. U bent daarop, in mei of juni 2024, bij uw zus gaan wonen.

Op 7 augustus 2024 verliet u Albanië en reisde u met het vliegtuig naar België. Op 9 augustus 2024 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Albanië omdat u uw werk verloor, geen huis had sinds uw scheiding, geen steun kreeg van uw familie en aldus armoede vreest. U wilt uw kinderen een betere toekomst geven. U voegt toe dat er u in Albanië vooroordelen waren wegens uw voorhuwelijkse relatie en wegens uw scheiding van uw man. U beviel op 1 november 2024 van een tweeling.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort neer en de originele geboorteakte van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent van uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is, omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste biedt u geen zicht op uw werkelijke familiale situatie in Albanië, hetgeen de geloofwaardigheid ondermijnt van uw beweerde problemen op familiaal en socio-economisch vlak.

- **U toont op geen enkele manier uw burgerlijke staat aan. U legt trouwdocumenten noch scheidingsdocumenten neer.** U werd tijdens het persoonlijk onderhoud attent gemaakt op het belang van het indienen van deze documenten (CGVS, p. 5). U heeft deze documenten tot op heden nog niet aan het CGVS bezorgd noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans staat u nog steeds in contact met uw zus in Albanië - bij wie u verbleef na uw scheiding - en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u het uw zus zou vragen (CGVS, p. 4-5).

- **Daarnaast getuigt het van weinig medewerkingszin dat u de naam van uw langdurige partner in Albanië, uw voormalige schoolgenoot, niet wil geven.** U geeft aan dat u niet over hem wilt spreken omdat niemand op de hoogte is van uw relatie met hem, hij ondertussen getrouwd is en een familie heeft opgericht en u alles wilt vergeten (CGVS, p. 5-6). Dit strookt evenwel niet met uw latere verklaring dat u omwille van deze relatie maatschappelijk veroordeeld werd in Albanië (CGVS, p. 9). Het gaat hier nochtans over een belangrijk element in uw asielrelaas én u werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gewezen op uw medewerkingsplicht enerzijds en het feit dat de procedure confidentieel is en er geen informatie over uw interview gedeeld wordt met mensen buiten de Belgische asieldiensten anderzijds (CGVS, p. 2, 6).

Ten tweede dient dan ook, indien er enig geloof gehecht kan worden gehecht aan de problemen met uw vader, uw scheiding en de eventuele voogdijproblemen met uw (ex-)partner, gewezen te worden op volgende vaststellingen.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u in Albanië voor de problemen met uw vader, of bij eventuele problemen in de toekomst, geen beroep kan doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

- U verklaart dat uw vader u dwong te huwen met A. U stapte hiervoor evenwel nooit naar de politie omdat uw vader politieagent was en er enkel één commissariaat in de stad was (CGVS, p. 10). Dit kan uw nalaten

evenwel niet verschonen. Immers indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uw vader ten tijde van uw huwelijk reeds te zijn ontslagen bij de politie van Bajram Curri en blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk over de bewegingsvrijheid – u reisde een aantal keer naar het buitenland - beschikte om u eventueel te wenden tot een ander politiecommissariaat (CGVS, p. 7, 13).

Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanneming in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts verwijst u naar uw gewijzigde socio-economische situatie en dat u maatschappelijk veroordeeld wordt omdat u gescheiden bent.

- U verklaart expliciet dat de **voornaamste reden van uw vertrek én uw voornaamste vrees armoede is**. U geeft aan dat u uw werk verloor, geen huis heeft, gescheiden bent en dat u geen steun kreeg van uw familie. U wilt uw kinderen daarnaast een betere toekomst bieden (CGVS, p. 7, 8, 9). Dit is een motief van **socio-economische aard** en ressorteert aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.
- Voorts blijkt dat u een **grote mate van zelfredzaamheid en zelfstandigheid vertoont**. Zo verbleef u de laatste twee maanden voor uw vertrek bij uw zus in Albanië, die u ondersteunde tijdens uw medische afspraken tijdens uw zwangerschap en u huisvesting bood (CGVS, p. 6). Zo heeft u uw middelbare school afgewerkt in Albanië en hoewel u nooit officieel werk heeft gezocht, heeft u gedurende drie jaar wel gewerkt als een kokkin en pizzavrouw. U bent voorts alleen naar België gereisd, in 2018 en 2023 bent u ook al eens naar Duitsland en België gereisd op familie- en vriendenbezoek en u heeft ook zonder de hulp van uw familie de scheidingsprocedure met A. in opgestart (CGVS, p. 3-4, 5, 6-7).
- Dat u voelde dat u als gescheiden vrouw veroordeeld werd doordat u op uw werk geen vriendinnen kon maken (CGVS, p. 9), kan bezwaarlijk gezien worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder verklaart u dat u **vrees dat A. uw kinderen gaat afnemen** (CGVS, p. 11, 13).

- Hierbij dient vooreerst bemerkt te worden dat uit niets blijkt dat A. de voogdij over uw kinderen zou willen, laat staan afdwingen. U geeft namelijk aan dat A. nooit interesse heeft getoond in de kinderen, hoewel deze verwekt werden toen jullie nog getrouwd waren (i.e., ergens rond januari 2024), hij op de hoogte was van de zwangerschap en jullie pas in mei 2024 gescheiden zijn (CGVS, p. 5). Meer nog, u geeft aan dat hij geen reactie had toen hij uw zwangerschap ontdekte (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u denkt dat A. de kinderen zou afnemen, geeft u aan dat het uw mening is dat hij de kinderen van u zal proberen afnemen indien blijkt dat de kinderen van hem zijn (CGVS, p. 12). In dat geval is het vreemd dat hij dan instemde met een scheiding zonder met zekerheid te weten of de kinderen al dan niet van hem waren.
- In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat indien A. de vader van uw kinderen blijkt te zijn, **het op zich normaal is, en zijn recht als vader, om een voogdijregeling over de kinderen te willen hebben**. Gevraagd of u redenen heeft om te geloven dat u niet correct behandeld zou worden door een rechtbank bij een mogelijk voogdijregeling, geeft u aan dat hij voorrang zou krijgen bij de voogdij omdat hij een huis en inkomsten heeft (CGVS, p. 14), hetgeen erop wijst dat de rechtbank een uitspraak zou doen in het belang van het kind. Bovendien, zoals hierboven opgemerkt, maakt u bovendien niet aannemelijk dat u effectief in een toestand van armoede zou terechtkomen bij terugkeer naar Albanië.
- Volledigheidshalve dient bemerkt te worden dat, indien A. uw kinderen op een onwettige wijze van u zou willen afnemen, **uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op de zoals hierboven omschreven Albanese beschermingsmogelijkheden**. U haalt aan dat u geen hulp zou krijgen van de autoriteiten omdat vrouwen geen bescherming krijgen in Albanië en dat er in Albanië corruptie heerst en alles met geld gekocht kan worden (CGVS, p. 11, 14), maar dit zijn slechts **blote beweringen**. Gevraagd op wat u zich baseert om dit te zeggen, haalt u aan dat dit op dagelijkse wijze gebeurt in Albanië maar u heeft iets dergelijks nooit zelf meegemaakt in Albanië (CGVS, p. 12, 14).

Ter volledigheid wenst het CGVS volgende te bemerken.

- Wat betreft uw verklaring dat u het nichtje bent van I. H., die volgens u vermoord werd wegens politieke activiteiten, en dat uw familie in een 'soort **bloedwraak** zit omwille van die geschiedenis' (CGVS, p. 9- 10), dient opgemerkt te worden dat I. in 1992 om het leven kwam (zie map 'Landeninformatie') en u expliciet aangeeft dat u **hierdoor nooit persoonlijke problemen heeft gekend in Albanië** en dat u **geen persoonlijke vrees heeft met betrekking tot deze zogenaamde bloedwraak** (CGVS, p. 10, 11). U bent bovendien tot uw middelbaar naar school geweest, u heeft drie jaar gewerkt in Albanië, u kon geregeld naar Kosovo reizen en in 2018 en 2023 reisde u eerder al naar Duitsland en België waardoor niet gesteld kan

worden dat uw bewegingsvrijheid beperkt werd, u in gevaar was of u thuis opgesloten leefde (CGVS, p. 3, 6-7, 9-10).

- Wat betreft uw verklaring dat uw familie ongeschoold is gebleven en werkloos was omwille van bovenstaande problemen en politieke veranderingen (CGVS, p. 8-9), dient gesteld te worden dat u uw middelbare diploma heeft behaald en u gewerkt heeft. Hieruit kan in uw hoofd geen vrees afgeleid worden.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

- Uw paspoort wijst enkel op uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet getwijfeld wordt.
- De geboorteaktes van uw kinderen tonen enkel de geboorte en identiteitsgegevens van uw twee kinderen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 14 maart 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak, nadat zij op 31 maart 2025 door de griffie ter kennis werd gebracht van de nota van de verwerende partij en het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure tijdig, zijnde op 12 april 2025, haar bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9, § 4, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, § 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding*”.

Vooreerst meent verzoekster dat er, in weerwil tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk bijzondere procedurele noden in haar hoofde dienden te worden vastgesteld, waarmee ook rekening diende te worden gehouden bij de geloofwaardigheid van haar relaas en het risico in geval van terugkeer. Concreet wijst zij vooreerst op het feit dat zij zware psychische stoornissen vertoont en dat zij hiervoor ook gehospitaliseerd is. Volgens haar kunnen tal van ongerijmdheden of zelfs tegenstrijdigheden of leemtes hierdoor uitgelegd worden. Verder stelt zij dat zij in november 2024 bevallen is van een premature tweeling, wat en dit een extra (psychologische) last vormt voor een alleenstaande vrouw. Zij benadrukt dat uit het medisch verslag van 1 februari 2025 blijkt dat zij last heeft van een depressie, die reeds aanwezig was in haar land van herkomst en dus al lang aansleept. Ook voegt verzoekster toe dat zij geen adequaat gedrag vertoont ten opzichte van haar kinderen – zo schudt zij haar kinderen wanneer zij wenen – en dat zij thans onder medicatie staat en onder controle dient te blijven. Onder verwijzing naar de publicatie *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands), betoogt verzoekster dat er een globale analyse dient gemaakt te worden. Te dezen vervolgt zij dat er rekening moet worden gehouden met de context van haar land van herkomst, waaronder de situatie van alleenstaanden vrouwen en moeders in Albanië, van vrouwen die overspel hebben gepleegd en van vrouwen die moeder werden van een kind buiten een huwelijk en binnen een overspelige relatie. Zij hekelt dan ook dat er in het administratief dossier geen algemene landeninformatie wordt gevoegd inzake haar specifieke individuele problematiek. Tot slot stelt zij dat tevens rekening dient te worden gehouden met de socio-economische toestand, daar een deel van de bevolking in armoede dreigt te leven en een heel reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, alsook haar geestestoestand.

Vervolgens hekelt verzoekster dat de verwerende partij haar een gebrek aan medewerking verwijt en dit aanziet als een poging om de Belgische autoriteiten te misleiden, minstens dat zij geen zicht geeft over haar persoonlijk leven. Wat betreft het gebrek aan documenten inzake haar burgerlijke staat, stelt verzoekster dat zij zonder documenten uit Albanië is vertrokken. Verder heeft zij, behoudens haar zus, geen contacten meer in Albanië en is haar zus ook beperkt om de gewenste documenten te proberen te verzamelen, vermits zij getrouwd is en niet meer bij haar ouders woont en zij verzoekster in huis nam vlak voor haar vertrek. Tevens onderstreept zij dat zij duidelijk psychisch gestoord is en overstuurd is geraakt, hetgeen duidelijk blijkt uit haar recente opname. Om die reden kon zij de bestreden beslissing ook niet bespreken met haar raadsman en behoudt zij zich het recht om deze punten nader te bespreken in een aanvullende nota wanneer haar toestand het toelaat. Wat betreft het gegeven dat zij de naam van haar voormalige partner niet wil geven,

verwijst zij andermaal op haar psychologische toestand stellende dat niet uitgesloten kan worden dat zij blokkeert wanneer zij haar situatie dient te onthullen, daar deze pijnlijk is voor haar.

Verder betoogt verzoekster dat haar huidige situatie anders is dan de situatie toen zij haar land van herkomst verliet. Zelfs indien de relatie met haar vriend slechts een gerucht was op het moment dat zij nog in Albanië was – *quod non* – dan nog was haar ex-echtgenoot wel degelijk op de hoogte van de relatie met haar vriend bij haar vertrek. Zij benadrukt dat het dus niet correct is dat niemand wist over de relatie met haar vriend. Voorts stelt verzoekster dat het evident lijkt dat haar ex-echtgenoot een DNA-test zal eisen indien zij terugkeert naar Albanië, daar de in België geboren tweeling nog steeds haar ex-echtgenoot als wettelijke vader heeft. Zij vervolgt dat als de test zijn vaderschap aanwijst, zij sowieso problemen zal hebben met haar ex-echtgenoot. Indien de test negatief zou zijn, zou – aldus verzoekster – de overspelige relatie onthuld worden en zal zij problemen ondervinden met haar eigen familie met in het bijzonder haar vader, met haar ex-echtgenoot, met haar ex-schoonfamilie, met haar ex-vriend die intussen in een andere relatie is verwickeld en een gezin heeft gesticht, alsook met de Albanese maatschappij die heel conservatief is gebleven. Tot slot voegt verzoekster nog toe dat de commissaris-generaal in de feitenvinding en motivatie totaal verzuimt te melden en *de facto* rekening te houden met het feit dat verzoekster thans sowieso moeder is geworden van een in België geboren tweeling, waarvan enkel het moederschap vaststaat. Zij meent dat dit als dusdanig een probleem is om naar Albanië terug te keren.

Tevens hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal geen enkel persoonlijk onderzoek voerde naar haar familiale context en in het bijzonder haar familiale band met haar nonkel I. H., die vermoord werd en banden heeft met A. H., die eveneens vermoord werd, en met Sali Berisha, de ex-premier van Albanië. Luidens het verzoekschrift betekent deze band veel, ter ondersteuning van haar beweringen inzake corruptie, en daaraan gekoppeld het niet kunnen rekenen op nationale bescherming, en om haar ongeschoold karakter uit te leggen. Zij benadrukt dat, hoewel zij dit vrij beknopt heeft uitgesproken, zij hier wel verklaringen over aflegde. Zij is het niet eens met het gestelde van de commissaris-generaal dat dit louter blote beweringen zijn en hekelt dat er hier geen enkel onderzoek naar gevoerd wordt. Vervolgens stelt verzoekster dat zelfs een oppervlakkig onderzoek in dit verband haar volledige problematiek in een ander daglicht plaatst en aantoonst dat Albanië in haar geval niet als een veilig land kan worden beschouwd. Onder verwijzing naar de Engelstalige *Wikipedia*-pagina inzake Sali Berisha, stelt zij dat “*memorie/herinnering*”, alsook corruptie en wraakzucht, in Albanië nog heel aanwezig zijn en dat het feit dat corruptie in Albanië heerste en heerst ook blijkt uit het uitzonderlijk parcours van Berisha, die overigens uit dezelfde regio in het noorden van Albanië als haar komt. Verzoekster vervolgt dat de moord op A. H., die zij vermeldde in haar heel kort relaas, eveneens vermeld wordt in dit artikel. Daarna citeert zij artikelen, onder meer van *Memorie.al*, waarin de link met haar oom gemaakt wordt.

Tot slot meent verzoekster dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het subjectief aspect van haar vrees, waarover zij een theoretisch betoog geeft, en dat er geen onderzoek ten gronde werd gevoerd en haar verzoek om internationale bescherming specifiek en nadelig werd behandeld (omkering van de bewijslast, verkorte termijnen, *a priori* redenering dat er geen vrees dient te worden gekoesterd) door haar verzoek te behandelen vanuit het standpunt dat Albanië een veilig land van herkomst is.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de bestreden beslissing te hervormen of om de bestreden beslissing te schorsen en teniet te maken.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, een medisch attest *d.d.* 3 februari 2025 bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

3.2.2. Bij haar schrijven van 14 april 2025, replicerend op de nota van de verwerende partij en waarbij zij zich verzet tegen de behandeling van haar zaak via een louter schriftelijke procedure, voegt verzoekster de beslissing van het parket van Antwerpen van 4 februari 2025 tot het opleggen van een beschermende observatiemaatregel.

3.2.3. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 7 januari 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus “*Albanië algemene situatie*” van 6 januari 2025 en er de weblink van vermeldt.

3.2.4. Verzoekster maakt op 14 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij verwijst naar informatie inzake de algemene situatie en corruptie in Albanië en waarbij zij volgende stukken voegt:

- bewijs lopende echtscheidingsprocedure (stuk 1);
- eerste deel medisch dossier (stuk 2);

- tweede deel medisch dossier (stuk 3).

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te schorsen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Bovendien gaat verzoekster met haar voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen kan worden vastgesteld dat verzoekster niet de minste duiding geeft bij de door haar aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Er dient in dit kader verder te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan kan zijn geschonden wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Er is voorts geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Verzoekster toont niet aan dat, waarom of op welke wijze *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet aanvoert op welke wijze artikel 47 van het Handvest zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Gezien verzoekster zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Tevens voert verzoekster de schending aan van “*principes van machtsoverschrijding*”, doch geeft zij niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelt of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden acht.

Verzoekster geeft evenmin aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel en de “*principes van machtsoverschrijding*”, beroept op “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

Aangaande de schending van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG merkt de Raad op dat de richtlijn van 1 december 2005 die verzoekster aanhaalt intussen reeds vervangen is door de richtlijn 2013/32/EU en dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn

indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van genoemde richtlijnbepalingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.4. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.5. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster feitelijk gescheiden wordt van haar familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.6. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

3.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat in verzoeksters hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster in dit verband naar haar psychologische toestand en het feit dat zij gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische instelling in België. Dat verzoekster gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische instelling en haar kinderen tijdelijk in een pleeggezin werden geplaatst, kan worden aangenomen, gelet op het feit dat dit gestaafd wordt door het medisch verslag *d.d.* 3 februari 2025, de beslissing van het parket van Antwerpen van 4 februari tot het opleggen van een beschermende observatiemaatregel en verschillende elementen uit haar 'medisch dossier'. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde 'opnamebrief' *d.d.* 3 februari 2025 (stuk 3), merkt de Raad op dat dit slechts een

summier opnameverslag is, opgesteld op de eerste dag van opname, waarin slechts vermeld wordt dat verzoekster via spoedprocedure werd opgenomen in het kader van depressieve klachten, dat zij in november 2024 is bevallen van een tweeling en zij sindsdien kampt met toenemende klachten van depressie en angst, dat het ontvangen van de negatieve beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming haar veel stress bezorgde en dat zij vertelde al verschillende jaren last te hebben van depressie maar in Albanië hier nooit voor behandeld is geweest. Voorts wordt slechts een voorlopige DMS IV-diagnose van depressieve stoornis gegeven en wordt een eerste behandelplan opgesteld, waarbij het hoofddoel is om de acute crisis zo snel mogelijk onder controle te krijgen. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota van 14 maart 2025 stelt dat het attest louter en alleen bevestigt dat verzoekster werd opgenomen (in een psychiatrisch ziekenhuis), zonder dat er reeds een eenduidige diagnose wordt gesteld die gebaseerd is op een uitvoerig medisch en/of psychiatrisch onderzoek. Uit de voorliggende opnamebrief kan aldus geenszins worden afgeleid dat verzoekster aan psychologische problemen lijdt die haar zouden verhinderen op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor het 'medisch dossier' dat verzoekster bij haar aanvullende nota d.d. 14 januari 2026 voegt (stuk 2). Uit de "medische outtake" van Fedasil van 5 januari 2026 blijkt enkel dat bij de actieve zorgelementen psychische stress ("26-09-2025") is opgenomen, dat bij de antecedenten wordt gewezen op een *postpartum* depressie en de gedwongen opname op 3 februari 2025 en dat er een *intake* bij een psycholoog voorzien is op 9 januari 2026. Verder bevat dit 'dossier' een oftalmologisch verslag, een document met een referentienummer om niet nader gespecificeerde onderzoeken te raadplegen, een doorverwijzingsbrief naar een gynaecoloog en, voor onderhavige zaak belangrijk, een contactverslag over opvolging na opname, opgesteld op 14 februari 2025 en waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster, in weerwil tot wat in de aanvullende nota wordt voorgehouden, geen veertig dagen maar wel tien dagen gedwongen is opgenomen. In dit verslag wordt gesteld dat verzoekster zich goed voelt na de opname, dat zij haar kinderen mist en er enorm naar uitkijkt om ze terug te zien en dat ze momenteel geen nood heeft aan verdere ondersteuning in verband met de zorg van haar kinderen, dat zij kan rekenen op steun van derden en dat zij haar medicatie in eigen beheer heeft. Uit geen enkel stuk kan blijken dat verzoekster na de eenmalige kortstondige gedwongen opname nogmaals zou zijn opgenomen, dat haar kinderen nog steeds bij een pleeggezin zouden zijn geplaatst en dat zij dringende en psychologische ondersteuning nodig had, gelet op het geplande *intake* gesprek op 9 januari 2026. Ter terechtzitting geeft verzoekster ook uitdrukkelijk aan dat zij zich op heden beter voelt.

Uit het loutere feit dat verzoekster gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische instelling kan dan ook geenszins zonder meer worden afgeleid dat zij psychologische problemen heeft die een impact hebben op haar vermogen op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat het feit dat zij er alleen voor stond toen haar tweeling op 1 november 2024 vroegtijdig, zijnde op zevenendertig weken, werd geboren een psychologische impact had op haar, kan worden aangenomen, maar volstaat evenmin om aan te tonen dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestonden/bestaan. De in het medisch dossier opgenomen elementen die betrekking hebben op haar medische situatie (stukken 2 en 3 bij de aanvullende nota) wijzen er evenmin op dat verzoekster niet in staat was haar relaas op consistente en coherente wijze uiteen te zetten. In dit verband stipt de Raad ook nog aan dat verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische (of medische) problemen kunnen worden afgeleid. Wat het verloop van het persoonlijk onderhoud betreft, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud rustig en goed verlopen is, er twee maal een pauze werd ingelast (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 13), verzoekster uitgebreide verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar relaas, zij aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde dat zij alle vragen alsook de tolk goed begrepen had (*ibid.*, p. 14) en bovendien expliciet het volgende verklaarde: "*Jullie hebben me het comfort gegeven om alles uit te spreken zonder stress te hebben. Jullie waren erg rustig en daar ben ik erg dankbaar voor*" (*ibid.*, p. 15). Waar verzoekster opwerpt dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar psychische storingen, stipt de Raad nog bijkomend aan dat verzoekster geen tegenstrijdigheden verweten worden. Tot slot preciseert verzoekster op generlei wijze waaruit eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan en duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

Waar verzoekster in het verzoekschrift in deze nog stelt dat zij kwetsbaar is als alleenstaande moeder van een tweeling, alsook gelet op de algemene veiligheidssituatie en haar socio-economische situatie, merkt de

Raad op dat deze kwetsbaarheid – gelet op de vaststellingen onder punt 3.3.14 van het onderhavig arrest – dient gerelativeerd te worden.

3.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 januari 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116*).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Gelet op het voorgaande, worden verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van veilige landen van herkomst wel degelijk onderworpen aan een daadwerkelijk onderzoek ten gronde, zij het met een verhoogde bewijslast in hoofde van de verzoeker. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat voormelde regeling op haar van toepassing is, merkt de Raad op dat zij niet in een situatie verkeert zoals omschreven in artikel 48/9, § 5, van de Vreemdelingenwet, waardoor kan afgezien worden van een deel van voormelde regeling, met name van de versnelde procedure.

3.3.10. In de bestreden beslissing wordt, gelet op het voorgaande, met recht het volgende gemotiveerd:

“Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent van uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader merkt de Raad op dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025).

3.3.11. Na grondige lezing van het dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.12. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Albanië, problemen te kennen omwille van haar familiale situatie, zijnde dat zij een relatie had met een voormalige schoolgenoot, haar vader hier niet mee akkoord was en haar dwong te huwen met een andere man, zij haar relatie met haar partner ook verderzette, zij zwanger raakte maar niet wist wie de vader was en zij zowel een einde maakte aan haar relatie met haar partner als van haar echtgenoot scheidde. Concreet vreest zij hierdoor problemen te kennen met haar vader, in armoede terecht te komen, bevooroordeeld te worden en de voogdij van haar kinderen te verliezen aan haar ex-echtgenoot.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie, hetgeen de geloofwaardigheid ondermijnt van haar beweerde problemen op familiaal en socio-economisch vlak. Enerzijds (a) toont zij op geen enkele manier haar burgerlijke staat aan. Anderzijds (b) getuigt het van weinig medewerkingszin dat zij de naam van haar langdurige partner in Albanië niet wil geven. Bovendien (ii) kan, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoeksters familiale situatie en de daaraan gekoppelde problemen met haar vader, de socio-economische problemen en de problemen met haar ruimere omgeving en de eventuele voogdijproblemen met haar ex-echtgenoot, geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit deze problemen. Zo (a) maakt zij niet aannemelijk dat zij, wat betreft de problemen met haar vader, geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige bescherming. Verder (b), wat betreft haar beweerde socio-economische problemen en vrees bevooroordeeld te worden, merkt de commissaris-generaal op dat socio-economische problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van internationale bescherming, uit haar verklaringen blijkt dat zij een grote mate van zelfredzaamheid en zelfstandigheid vertoont en dat de door haar aangehaalde vooroordelen niet als vervolging of ernstige schade gezien kunnen worden. Ten slotte (c) maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar ex-echtgenoot de voogdij over haar kinderen zou willen of zou willen afdwingen, is het zijn recht om de voogdij van de kinderen te willen hebben indien zou blijken dat hij de vader is en maakt zij niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare bescherming indien hij haar kinderen op een onwettige wijze van haar zou willen afnemen. Voorts (iii) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit het feit dat verzoekster de nicht is van I. H., die vermoord werd, en het feit dat haar familie hierdoor verwickeld is in een soort bloedwraak. Tot slot (iv) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.3.13. Vooreerst verklaart verzoekster tijdens de administratieve procedure dat zij problemen zal hebben met haar vader omwille van haar familiale situatie. In het verzoekschrift voegt zij hieraan toe dat zij tevens problemen vreest met haar ruimere familie, met haar ex-echtgenoot en diens familie, alsook met haar ex-partner en diens familie.

3.3.13.1. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie in Albanië, hetgeen de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen met de mensen in haar nabije omgeving omwille hiervan reeds ondermijnt. In weerwil tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, wordt haar niet verweten dat zij aldus pogde de Belgische autoriteiten te misleiden, doch wel dat zij geen inzicht verschaft in haar familiale situatie.

Enerzijds merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat verzoekster op geen enkele manier haar burgerlijke staat aantoonde. Hoewel verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud werd gewezen op het belang van dergelijke documenten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5), legde zij geen zo'n documenten voor. Bij haar aanvullende nota *d.d.* 14 januari 2025 legt verzoekster een document neer ter staving van het feit dat zij verwickeld is in een echtscheidingsprocedure (stuk 1). De Raad stelt vast dat dit document slechts een vrije vertaling van een kopie van het document betreft. Een dergelijke kopie is door mogelijk knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren en kan door eender wie zijn opgesteld, waardoor de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Bovendien doet de *lay-out* van het document, waarbij de Nederlandse vertaling boven de originele tekst geplaat is, verder afbreuk aan de bewijswaarde van

het document. Ook merkt de Raad op dat verzoekster niet de minste verduidelijking biedt hoe zij aan dit document gekomen is en waarom zij dit pas in de beroepsprocedure, via een aanvullende nota, overmaakt. Tot slot wijst de Raad op het feit dat de naam van haar ex-echtgenoot op dit document niet helemaal overeenstemt met haar verklaringen. Volgens dit document heeft haar ex-echtgenoot dezelfde familienaam als verzoekster, zijnde H...I.... Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster echter dat haar ex-echtgenoot A. H...j... heet, wat een andere familienaam uitmaakt dan haar eigen familienaam. Gelet op het voorgaande kan aan dit stuk niet de minste bewijswaarde worden toegekend. Aldus ligt er tot op heden geen document voor ter staving van verzoeksters burgerlijke staat. Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij zonder documenten haar land van herkomst verliet en geen contact meer heeft met mensen aldaar, met uitzondering van haar zus, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij nog een goed contact onderhoudt met haar zus, waardoor kan aangenomen worden dat zij via haar documenten zou kunnen bemachtigen. Dat haar zus getrouwd is en niet meer bij hun ouders woont en dat zij verzoekster twee maanden voor haar vertrek heeft opgevangen, neemt niet weg dat zij alsnog pogingen zou kunnen ondernemen om documenten te bekomen. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek bij haar zus kon logeren, bevestigt hun band en de ruimte die haar zus heeft binnen haar huwelijk om te helpen. In zoverre verzoekster in dit verband in het verzoekschrift wijst op haar psychologische toestand, merkt de Raad op dat, gelet op het gestelde onder punt 3.3.8. van het onderhavig beroep, niet kan aangenomen worden dat zij tijdens de administratieve procedure niet in staat was deze documenten te verzamelen, en dat uit de voorliggende stukken blijkt dat zij zich op heden psychologisch veel beter voelt, waardoor minstens aangenomen kan worden dat zij dit op heden wel kan doen, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Anderzijds weigert verzoekster de naam van haar langdurige ex-partner in Albanië te geven. Het is vooral dit element dat wijst op een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekster. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“U geeft aan dat u niet over hem wilt spreken omdat niemand op de hoogte is van uw relatie met hem, hij ondertussen getrouwd is en een familie heeft opgericht en u alles wilt vergeten (CGVS, p. 5-6). Dit strookt evenwel niet met uw latere verklaring dat u omwille van deze relatie maatschappelijk veroordeeld werd in Albanië (CGVS, p. 9). Het gaat hier nochtans over een belangrijk element in uw asielrelaas én u werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gewezen op uw medewerkingsplicht enerzijds en het feit dat de procedure confidentieel is en er geen informatie over uw interview gedeeld wordt met mensen buiten de Belgische asieldiensten anderzijds (CGVS, p. 2, 6).”

Waar verzoekster in dit verband verwijst naar haar psychologische toestand, herhaalt de Raad dat, gelet op het gestelde onder punt 3.3.8. van het onderhavig arrest, niet kan aangenomen worden dat zij tijdens de administratieve procedure niet in staat was over haar problemen te vertellen. Verder betoogt verzoekster dat het niet correct is dat niemand van de relatie wist. Te dezen benadrukt de Raad dat het verzoekster zelf is die dit aanhaalde ter verschoning van het feit dat zij de naam van haar langdurige ex-partner in Albanië niet wou zeggen, hetgeen niet strookte met haar andere verklaringen waaruit inderdaad bleek dat dit wel geweten was, zijnde door de maatschappij zoals opgemerkt in de bestreden beslissing, maar ook door haar ex-echtgenoot (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

3.3.13.2. Wat betreft de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde problemen, wijst de Raad bijkomstig op volgende vaststellingen voor een aantal van deze problemen.

Vooreerst haalt verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel problemen aan met haar vader, niet met haar ruimere familie, waardoor problemen met deze laatste niet kunnen worden aangenomen.

Verder kan niet aangenomen worden dat verzoekster bij terugkeer problemen zou kennen met haar ex-echtgenoot of diens familie. Wat betreft de door verzoekster tijdens de administratieve procedure aangehaalde vrees dat haar ex-echtgenoot haar kinderen zou proberen afnemen, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende geoordeeld:

“Hierbij dient vooreerst bemerkt te worden dat uit niets blijkt dat A. de voogdij over uw kinderen zou willen, laat staan afdwingen. U geeft namelijk aan dat A. nooit interesse heeft getoond in de kinderen, hoewel deze verwekt werden toen jullie nog getrouwd waren (i.e., ergens rond januari 2024), hij op de hoogte was van de zwangerschap en jullie pas in mei 2024 gescheiden zijn (CGVS, p. 5). Meer nog, u geeft aan dat hij geen reactie had toen hij uw zwangerschap ontdekte (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u denkt dat A. de kinderen zou afnemen, geeft u aan dat het uw mening is dat hij de kinderen van u zal proberen afnemen indien blijkt dat de kinderen van hem zijn (CGVS, p. 12). In dat geval is het vreemd dat hij dan instemde met een scheiding zonder met zekerheid te weten of de kinderen al dan niet van hem waren. In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat indien A. de vader van uw kinderen blijkt te zijn, het op zich normaal is, en zijn recht als vader, om een voogdijregeling over de kinderen te willen hebben. Gevraagd of u redenen heeft om te geloven dat u niet correct behandeld zou worden door een rechtbank bij een mogelijk

voogdijsregeling, geeft u aan dat hij voorrang zou krijgen bij de voogdijs omdat hij een huis en inkomsten heeft (CGVS, p. 14), hetgeen erop wijst dat de rechtbank een uitspraak zou doen in het belang van het kind. Bovendien, zoals hierboven opgemerkt, maakt u bovendien niet aannemelijk dat u effectief in een toestand van armoede zou terechtkomen bij terugkeer naar Albanië.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat zij zeker is dat haar ex-echtgenoot, die de wettelijke vader van haar kinderen is, een DNA-test zal eisen bij terugkeer en sowieso voor problemen zal zorgen indien deze positief is, stelt de Raad vast dat dit niet te rijmen valt met haar eerdere verklaringen dat haar ex-echtgenoot geen interesse had in de kinderen. Bovendien komt het niet onbegrijpelijk voor dat hij een DNA-test zou willen doen om te weten of hij de biologische vader is en desgevallend stappen zou ondernemen om ook voogdijs te krijgen over deze kinderen. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift beweert dat zij ook problemen zou kennen met haar ex-echtgenoot en diens familie, los van de voogdijs van de kinderen, bijvoorbeeld indien zou blijken dat haar ex-partner de vader van haar kinderen is, stelt de Raad vast dat de ex-echtgenoot van verzoekster reeds weet had van haar buitenhuwelijkse relatie na één jaar huwelijk – en niet pas op het moment dat zij het land verliet zoals zij verkeerdelijk voorhoudt in het verzoekschrift – dat hij op de hoogte was van haar zwangerschap en dat zij hierdoor ruzie hadden en besloten in onderling overleg te scheiden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 13). Ook kaartte verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkel probleem aan met haar ex-echtgenoot en diens familie tijdens hun huwelijk of erna. Hoewel zij op het moment dat de echtscheidingsprocedure startte bij haar zus ging inwonen, kan aangenomen worden dat haar ex-echtgenoot haar daar wel zou vinden indien hij dit zou willen. Gelet op deze verklaringen en gelet op het feit dat zij geen eerdere problemen met haar ex-echtgenoot of diens familie aankaatte, valt niet in te zien dat zij bij terugkeer wel problemen zou kennen met hem of zijn familie.

Tot slot kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij problemen zal kennen met haar ex-partner, die ondertussen een nieuwe familie heeft. In deze merkt de Raad op dat verzoekster tijdens de administratieve procedure nergens aanhaalde dat zij ooit problemen met hem had in het verleden of dergelijke problemen vreest voor de toekomst, waardoor dit een loutere *post factum* toevoeging is die iedere geloofwaardigheid ontbreekt.

3.3.13.3. Los van de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met haar familie en ruimere omgeving, beklemtoont de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, Secretary of State for the Home Department/OA, C-255/19, punt 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de aanvullende nota van 7 januari 2026 van de verwerende partij wordt verwezen en waarnaar de *weblink* wordt opgenomen, te weten de COI Focus *“Albanië algemene situatie”* van 6 januari 2025, blijkt volgens de aanvullende nota het volgende:

“Uit bovenvermelde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen

elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanneming in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden." De Raad treedt deze analyse bij en oordeelt dat er wel degelijk kan worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Verzoekster slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan het voorgaande. Zij brengt in haar aanvullende nota d.d. 14 januari 2026 verschillende rapporten en artikels bij inzake de algemene situatie en corruptie in Albanië. Dat corruptie (bij de politie en de rechterlijke macht) in Albanië nog steeds een probleem vormt en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals blijkt uit de meeste recente COI Focus van 6 januari 2025, de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat men zich er bij eventuele problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege de Albanese overheden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming en corruptie niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch.

De voorgaande conclusie, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen, zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, treffen, vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025). Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“U verklaart dat uw vader u dwong te huwen met A. U stapte hiervoor evenwel nooit naar de politie omdat uw vader politieagent was en er enkel één commissariaat in de stad was (CGVS, p. 10). Dit kan uw nalaten evenwel niet verschonen. Immers indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uw vader ten tijde van uw huwelijk reeds te zijn ontslagen bij de politie van Bajram Curri en blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk over de bewegingsvrijheid – u reisde een aantal keer naar het buitenland - beschikte om u eventueel te wenden tot een ander politiecommissariaat (CGVS, p. 7, 13).

[...]

U haalt aan dat u geen hulp zou krijgen van de autoriteiten omdat vrouwen geen bescherming krijgen in Albanië en dat er in Albanië corruptie heerst en alles met geld gekocht kan worden (CGVS, p. 11, 14), maar dit zijn slechts blote beweringen. Gevraagd op wat u zich baseert om dit te zeggen, haalt u aan dat dit op dagelijkse wijze gebeurt in Albanië maar u heeft iets dergelijks nooit zelf meegemaakt in Albanië (CGVS, p. 12, 14).”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij verklaarde dat zij de nicht is van I. H., die vermoord is omwille van zijn politieke activiteiten en banden had met A. H. en de voormalige premier Sali Berisha, dat zij dit verklaarde ter staving van haar bewering dat er in Albanië corruptie heerst en zij daarom niet kan rekenen op nationale bescherming en dat er hiernaar geen onderzoek werd gevoerd door de commissaris-generaal, waarna zij een *Wikipedia*-pagina over Sali Berisha en informatie inzake haar oom citeert. Te dezen stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster expliciet verklaarde in dit verband nooit problemen te hebben gekend en hier nergens naar verwees als reden waarom zij niet op nationale bescherming kan rekenen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 11). Tevens verklaarde zij ook nooit hulp te hebben gezocht, waardoor zij geenszins ervaringen heeft waarbij zij niet kon rekenen op de Albanese autoriteiten omwille van haar familiale achtergrond. Bovendien stelt de Raad vast dat de betreffende informatie louter in grotere of beperktere mate het leven omschrijft van de aangehaalde personen, zonder dat zij al te veel aan elkaar gelinkt worden en geenszins bespreekt welke problemen zij (of hun nabestaanden) op heden kennen omwille van deze levensloop. Deze informatie is niet van aard afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen inzake verzoeksters persoonlijke situatie.

3.3.14. Verder wijst verzoekster op haar (gewijzigde) socio-economische toestand en het feit dat zij zich veroordeeld voelt omwille van haar familiale situatie.

Vooreerst verwijst de Raad dienstig naar de vaststellingen onder punt 3.3.13.2. van het onderhavig arrest waaruit blijkt dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid dat zij hierdoor socio-economische problemen zou kennen of door de Albanese maatschappij veroordeeld zou worden.

Verder wijst de Raad op volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing, op basis waarvan de vermeende socio-economische problemen, los van de oorzaak ervan, ernstig dienen genuanceerd te worden:

“Voorts blijkt dat u een grote mate van zelfredzaamheid en zelfstandigheid vertoont. Zo verbleef u de laatste twee maanden voor uw vertrek bij uw zus in Albanië, die u ondersteunde tijdens uw medische afspraken tijdens uw zwangerschap en u huisvestiging bood (CGVS, p. 6). Zo heeft u uw middelbare school afgewerkt in Albanië en hoewel u nooit officieel werk heeft gezocht, heeft u gedurende drie jaar wel gewerkt als een kokkin en pizzavrouw. U bent voorts alleen naar België gereisd, in 2018 en 2023 bent u ook al eens naar Duitsland en België gereisd op familie- en vriendenbezoek en u heeft ook zonder de hulp van uw familie de scheidingsprocedure met A. in opgestart (CGVS, p. 3-4, 5, 6-7).”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot oordeelt de Raad nog dat dergelijke socio-economische problemen en de aangehaalde maatschappelijke veroordeling, los van de oorzaak ervan, niet ressorteren onder het toepassingsgebied van internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Bovendien, wat betreft de aangehaalde maatschappelijke veroordeling, merkt de Raad op dat verzoekster in dit verband enkel aanhaalde dat zij geen vriendinnen kon maken op haar werk (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen bezwaarlijk kan gezien worden als vervolging of ernstige schade.

3.3.15. Voorts wijst de Raad nog op volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen van de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw verklaring dat u het nichtje bent van I. H., die volgens u vermoord werd wegens politieke activiteiten, en dat uw familie in een ‘soort bloedwraak zit omwille van die geschiedenis’ (CGVS, p. 9- 10), dient opgemerkt te worden dat I. in 1992 om het leven kwam (zie map ‘Landeninformatie’) en u expliciet aangeeft dat u hierdoor nooit persoonlijke problemen heeft gekend in Albanië en dat u geen persoonlijke vrees heeft met betrekking tot deze zogenaamde bloedwraak (CGVS, p. 10, 11). U bent bovendien tot uw middelbaar naar school geweest, u heeft drie jaar gewerkt in Albanië, u kon geregeld naar Kosovo reizen en in 2018 en 2023 reisde u eerder al naar Duitsland en België waardoor niet gesteld kan worden dat uw bewegingsvrijheid beperkt werd, u in gevaar was of u thuis opgesloten leefde (CGVS, p. 3, 6-7, 9-10). Wat betreft uw verklaring dat uw familie ongeschoold is gebleven en werkloos was omwille van bovenstaande problemen en politieke veranderingen (CGVS, p. 8-9), dient gesteld te worden dat u uw middelbare diploma heeft behaald en u gewerkt heeft. Hieruit kan in uw hoofde geen vrees afgeleid worden.”

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie inzake I. H., en andere personen die zij in deze context besprak tijdens haar persoonlijk onderhoud – zijnde A. H. en Sali Berisha, stelt de Raad nogmaals vast dat – los van het feit dat deze informatie louter in grotere of beperktere mate het leven omschrijft van deze personen, zonder dat zij al te veel aan elkaar gelinkt worden en geenszins bespreekt welke problemen zij (of hun nabestaanden) op heden kennen omwille van deze levensloop – deze algemene informatie geenszins van aard is om afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen inzake de persoonlijke situatie van verzoekster.

3.3.16. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zijnde haar paspoort en de geboortakte van haar kinderen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de door verzoekster neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.17. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen

voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

3.3.18. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.19. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.3.20. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.3.21. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoekster aanhaalt dat het administratief dossier geen enkele landeninformatie bevat over de situatie van alleenstaande vrouwen en moeders in Albanië, van vrouwen die overspel gepleegd hebben en van vrouwen die moeder zijn geworden buiten het huwelijk en binnen een overspelige relatie, stipt de Raad aan dat verzoekster zelf nalaat enige informatie in dat verband bij te brengen, dat haar verzoek om internationale bescherming op individuele wijze is beoordeeld en dat om een nood aan internationale bescherming te kunnen aantonen concrete en individuele elementen dienen te worden aangereikt, waar verzoekster niet in geslaagd is.

3.3.22. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.23. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS